

“No hem de tenir por de la diferència”

Dij, 4/04/2019 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 3 d'abril 2019

Catequesi sobre el Viatge Apostòlic al Marroc

Estimats germans i germanes, bon dia!

Dissabte i diumenge passats vaig fer un viatge apostòlic al Marroc, convidat per Sa Majestat el Rei **Mohammed VI**. A Ell i a les altres autoritats marroquines renovo el meu agraïment pel càlid acolliment i per tota la col·laboració, especialment al rei: ha estat tan fratern, tan amic, tan proper.

Agraeixo especialment al Senyor, que m'ha permès fer un pas més en el camí del diàleg i de la trobada amb els germans i les germanes musulmans, per ser - com deia el lema del Viatge - «Servidor d'esperança» en el món d'avui. El meu pelegrinatge ha seguit els passos de dos Sants: **Francesc d'Assís** i **Joan Pau II**. Fa 800 anys Francesc va portar el missatge de pau i de fraternitat al Sultà **al-Malik al-Kamil**; el 1985 el Papa Wojtyła va fer la seva memorable visita al Marroc, després d'haver rebut al Vaticà -el primer entre els caps d'estat musulmans- el Rei **Hassan II**. Però alguns es poden preguntar: per què el Papa es dirigeix als musulmans i no només als catòlics? Per què hi ha tantes religions, i hi ha més religions que mai? Amb els musulmans som descendents del mateix Pare, **Abraham**: per què Déu permet que hi hagi tantes religions? Déu ha volgut permetre això: els teòlegs escolàstics es referien a la voluntat permissiva de Déu. Ell ha volgut permetre aquesta realitat: hi ha tantes religions; algunes neixen de la cultura, però sempre miren el cel, miren a Déu. **Però el que Déu vol és la fraternitat entre nosaltres i de manera especial -aquest és el motiu d'aquest viatge- amb els nostres germans fills d'Abraham com nosaltres, els musulmans**. No hem de tenir por de la diferència: Déu ho ha permès. Hem de tenir por si no treballem en la fraternitat, per caminar junts en la vida.

Servir l'esperança, en un moment com el nostre, significa en primer lloc construir ponts entre civilitzacions. I per a mi ha estat una alegria i un honor poder fer-ho amb el noble Regne del Marroc, coneixent la seva gent i els seus governants. Recordant algunes cimeres internacionals importants que aquests últims anys han tingut lloc en aquest País, amb el Rei Mohammed VI reiterat **el paper essencial de les religions en la defensa de la dignitat humana i la promoció de la pau, la justícia i la cura de la creació, que és la nostra llar comuna**. Amb aquesta perspectiva també hem signat, junt amb el Rei, una Crida per Jerusalem, perquè la Ciutat santa sigui preservada com a patrimoni de la humanitat i lloc de trobada pacífic, especialment per als fidels de les tres religions monoteistes.

He visitat el Mausoleu de **Mohammed V**, rendint homenatge a la seva memòria i la de Hassan II, així com a l'Institut per la formació dels imam, dels predicadors i de les predicadores. Aquest Institut promou un islam respectuós de les altres religions i rebutja la violència i el fonamentalisme, això vol dir que tots nosaltres som germans i hem de treballar per la fraternitat.

He prestat particular atenció al tema de la migració, tant parlant amb les

Autoritats, com especialment en la reunió dedicada especialment als emigrants. Alguns d'ells han declarat que la vida de qui emigra canvia i torna a ser humana quan troba una comunitat que l'acull com a persona. Això és fonamental. Just a Marràqueix, al Marroc, el desembre passat es va ratificar el "Pacte mundial per una migració segura, ordenada i regular". Un pas important cap a la responsabilitat de la comunitat internacional. Com a Santa Seu hem ofert la nostra contribució que es resumeix en quatre verbs: acollir els emigrants, protegir els emigrants, promoure els emigrants i integrar els emigrants. No es tracta de reduir els programes de benestar des de dalt, sinó de fer junts un camí a través d'aquestes quatre accions, per construir ciutats i països que, tot conservant les pròpies identitats culturals i religioses, siguin oberts a les diferències i sàpiguen valorar-les en nom de la fraternitat humana. L'Església al Marroc està molt compromesa amb la proximitat dels immigrants. A mi no m'agrada dir emigrants; a mi m'agrada més dir persones emigrants. Sabeu per què? Perquè emigrant és un adjectiu, mentre que la paraula persona és un substantiu. **Nosaltres hem caigut en la cultura de l'adjectiu: fem servir tants adjectius i oblidem sovint els substantius, és a dir, la substància.** L'adjectiu va sempre unit a un nom, a una persona; per tant una persona emigrant. Així hi ha respecte i no es cau en aquesta cultura de l'adjectiu que és massa líquida, massa "gasosa". L'Església del Marroc, he dit, està molt compromesa en proximitat de les persones emigrants, i per això he volgut agrair i animar tots aquells que amb generositat es dediquen al seu servei d'ent a la pràctica la paraula de Crist: «Era foraster i em va acollir» (Mt 25,35).

El diumenge va estar dedicat a la comunitat cristiana. En primer lloc vaig visitar el Centre Rural de Serveis Socials, dirigit per les germanes Filles de la Caritat, les mateixes que porten el dispensari i l'ambulatori per als infants, aquí a Santa Marta, i aquestes germanes, treballen amb la col·laboració de nombrosos voluntaris, ofereixen diversos serveis a la població.

A la Catedral de Rabat m'he trobat amb els sacerdots, les persones consagrades i el Consell Ecumènic de les Esglésies. És un petit ramat, al Marroc, i per això he recordat les imatges evangèliques de la sal, de la llum i del llevat (cf. Mt 5,13-16; 13,33) que hem llegit en començar aquesta audiència. **El que importa no és la quantitat, sinó que la sal tingui gust, que la llum brilli, i que el llevat tingui la força de fer fermentar tota la massa.** I això no prové de nosaltres, sinó de Déu, de l'Esperit Sant que ens fa testimonis de Crist allà on ens trobem, amb un estil de diàleg i d'amistat, per viure primer de tot entre nosaltres cristians, perquè - diu Jesús - «Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres» (Jn 13,35).

I l'alegria de la comunió eclesial ha trobat el seu fonament i la seva plena expressió en l'Eucaristia dominical, celebrada en un complex esportiu de la capital. Milers de persones de prop de 60 diferents nacionalitats! Una singular epifania del Poble de Déu en el cor d'un País islàmic. La paraula del Pare misericordiós ha fet brillar entre nosaltres la bellesa del disseny de Déu, que vol que tots els seus fills participin de la seva alegria, en la festa del perdó i de la reconciliació. A aquesta festa hi vénen aquells que es reconeixen a si mateixos necessitats de la misericòrdia del Pare i que saben alegrar-se amb Ell quan un germà o una germana retorna a casa. **No és casualitat que, on els musulmans invoquen cada dia el Clement i el Misericordiós, ressoni la gran paràbola de la misericòrdia del Pare.** Això és així: només aquells que reneixen i viuen en l'abraçada d'aquest Pare, només aquells que se senten germans poden ser en el

món servidors d'esperança.

Traducció de Josep M. Torrents Sauvage